

Maja
Razboršek

**Sanjalo
se mi je
nekaj lepega**

POVORKA na neki neimenovani dan
je odšla izpred hiše žalosti Svetega spomina
najdaljša in najbolj žalostna povorka
vseh mrličev pri živem telesu

in vendar sem zjutraj vstala
in z grenkim smehljajem
poskušala prepričati sama sebe:
»sanjalo se mi je nekaj lepega . . .«

TEMA nekdo stoji sredi noči
V TEMI senca iz podobe in strahu
iz hrepenenja in trepetanja
mrzla senca da ji ne vidim oči
hladna tema
ki je samo za bolečino temnejša
od druge teme

nekdo postaja v molku
ni zagazil v sneg
da bi bila odločitev
ni postal na mestu
zdaj kot da gre

nekdo hodi čez noč
mrzlo mu veter bije v obraz
tudi če ga pokličem po imenu
me ne bo slišal
budim se v dan

MOJA DUŠA
JE NOVEMBER

moja duša je november
dolgo sem v blodnji hodila
samota je meglica v drevoredu
ta samota ni nikdar bila gosta
ta samota je vedno nekam vodila
ta samota ni prevečkrat bolela

dolgo sem v blodnji hodila
zdaj me dramii njegov glas
toda jaz se nočem prebuditi
in nočem živeti zares
za vselej se hočem izgubiti
v meglicah novembra v drevoredu
in hoditi dolgo dolgo do skrivnosti
temnega gozda —
in tam ostati

UTVARA

spet dež
ko se je hladno nebo
sklonilo nad sanje

za hip sem še globlje slutila
in skoraj verjela
da je tu —
pred mojim srcem
sedaj spet vidim
le hladni posmeh
dežja in solza:
nič se ne vrne

nekdo ki ga ni več

BRODOLOM čutim ladjevje
 v domači luki davno potopljeno
 skaljeno morje vidim
 in jambore grozeče kot bodala
 ki so zaklala mojo mirnost
 sama sem jih potopila
 te lepe ponosne ladje
 najlepšo in najmogočnejšo
 sem svedrala z najtanjšim obupom
 ko je tonila sem zastala v boli:
 sem se zavedla kaj sem storila
 moje truplo tuje in blede
 je priplavalo na površje
 in trmasto živelo dalje
 vse ostalo je davno potopljeno
 v domači luki
 kjer je kotva le posmeh

RANA VEČERA s tihim pritajenim obupom
 kot da sem se skrila pred zasledovalci
 ljubim nekoga ki ga še ne poznam

predolgo se že tko te sanje
 na praznih statvah pogleda
 da bi se mogla motiti
 preveč plameneče so barve tega čustva
 da bi ga le slutila — zdaj vem
 in tako grem — brez upanja —
 samo s težkim oprtom spominov
 in blodenj o prihodnosti

in tako grem
 v barvo zatona sonca
 ne da bi me vsrkala vase
 ta žareča poltema

tiho grem in premišljujem
 če se nisem zmotila v času
 če nisem nepredvidna prestopila
 ostre škrlatne črte
 ki je kakor rana

MOLK SEM
SVOJ
PREVPILA

molc sem svoj prevpila
z upanjem golčičim
sem se spremenila
val me je oplaknil
spenil mi podobo
ko se je odmaknil
v pesku nova sem ležala
na tvojih dlaneh
vse bogatejša
težja sreče
z očmi po dežju
s krvjo po nevihti
sva se ljubila tako
kot da se ljubiva v večnost

Vita
Žerjal

**Proti
ranljivim
očem**

ne prav ne narobe
ker si ne noža postavljam h goltancu
ker popusti stožčasti plamen lobanjski
ker so nove ponudbe ostrejše
ker sem iz dveh ampak iz več še
ker je dojemljivost življenjski stil